

יום ג', ג' בסיון תשס"ו (30 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום 47 ימים, שהם ששה שבועות וחמישה ימים לעומר.

הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

בחג השבועות, חג מתן תורה, היה נוהג בעל ה"חפץ חיים" לתאר בפני תלמידיו את מעמד הר-סיני, כאשר הקב"ה חזר על כל אומה ולשון והציע להם את התורה, והם לא קבלוה. עד שבא אצל ישראל עם סגולתו, והם הקדימו "נעשה" ל"נשמע". בשעתו, סירבו אומות העולם לקבל את התורה - הוסיף ה"חפץ חיים" לספר באזני שומעי דברו - אולם בכל דור ודור נמצאים יחידי סגולה מקרב אומות העולם, הפורשים משמם ומצטרפים לעם סגולה, כגון רות המואביה, שזכתה ויצא הימנה דוד המלך, שריוהו להקב"ה בשירות ותשבחות.

מעניין לעניין עסק ה"חפץ חיים" בפרשת מסירות נפש של ישראל לבוראם, וכדי להדגיש עד היכן מסירות נפש מגעת סיפר את פרשת גר הצדק ר' אברהם בן אברהם, הוא הגראף פוטוצקי, שמסר את נפשו על קדוש השם, ויום הזיכרון חל ביום טוב שני (של גלויות) של חג השבועות.

נשמתו של פוטוצקי - הוסיף - הייתה נכונה כבר אז, במעמד הר סיני, בשעה שהקדוש ברוך הוא חזר עם תורתו על כל האומות, לקבל עליה עול מלכות שמים, וברבות הימים זכה בעל נשמה זו להימנות בחייו עם בני עם סגולה, ונשמתו צרורה בצל כנפי השכינה, ולא זו בלבד אלא שהוא משמש כדוגמה וכסמל למקדשי השם לדורות.

מעשה שהיה, כך היה...

היה זה בראשית המאה הששית לאלף הששי, בשנת תק"ט [1749 למנינים]. בנו של אחד מאצילי פולין הרחוק פוטוצקי, "בן חכם ונבון, יקר ונכבד בעיני אביו, ויודע כל מדע" נשלח לפאריס ללמוד שם בבית המדרש הגבוה למדעים (אוניברסיטה) ולהשתלם בידיעות החכמה. פוטוצקי הצעיר, שהיה נוהג לשוח בעיר ולהתהלך בה, כדי להתענג על שכיות החמדה ורוב עושרה, נקלע באחד הימים לבית מרזח, ובגלל עייפותו נכנס אליו וביקש כוסית יי"ש להפיג עייפותו. בעל בית המרזח, יהודי זקן, נענה לצעיר שנכנס והגיש לו את הכוסית כבקשתו, ומיד חזר ללימודו, שכן ידע הזקן לנצל כל רגע פנוי ללימוד תורה, וכאשר ניתן לו, היה לומד תורה עם בנו הקטן, שישב בחדר השני, כשהוא שקוד על תלמודו.

קולות הלימוד היו מוזרים בעיני הצעיר, ומתוך סקרנות החליט לשאול את הזקן על לימודו ומגמתו. הוא ניגש אליו, הסתכל בספר הפתוח לפניו ולא הבין דבר. האותיות היו מוזרות בעיניו, ומימיו לא ראה כמותן. הזקן, שהבחין בפנייתו הרצינית, נענה לו וסיפר באוזניו כי הספר אשר בידו הוא מספרי היהודים השומרים על תורת משה. אף קרא לפניו פרשיות אחדות מספר התנ"ך, והסביר אותן כיד ה' הטובה עליו.

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שלישי בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

דבריו של הזקן שהסביר בטוב טעם ודעת על תורת ישראל, שנמסרה לו למשה בהר סיני, מידי הקדוש ברוך הוא, מצאו נתיבות ללבב הצעיר. השיחה נמשכה שעה ארוכה, ועם פרידתו ביקש הצעיר את הסכמתו של הזקן להיוועד אתו מזמן לזמן לשיחות רעיוניות כגון אלו. מעתה, נהג דרך קבע להיכנס אל הזקן ולשוחח איתו על התורה ומצוותיה, על עמדתה של היהדות לגבי בעלות האדם והעולם, ובייחוד על המבדיל בין ישראל והעמים, תוך התעניינות בולטת ואף אוהדת להשקפה היהודית. בעקבות שיחותיו אלו, החל הצעיר להסתכל בעין בוחנת על התופעות שהיה נתקל בהם. משהו זע בהכרתו, עד שהחל לערער בנכונותה של הדת הנוצרית, שאבותיו היו אדוקים בה. ערב אחד הגיע פוטוצקי לביתו, ותוך כדי שיחה הכיר הזקן במהלך מחשבתו של הצעיר הנוצרי, על פקפוקיו באמונת אבותיו, שכן תוך הדברים שאל אם ניתן לו לנוצרי לפרוש מן הכנסייה הקתולית, להתגייר ולקבל את הדת היהודית.

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתור שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', ג' בסיון תשס"ו (30 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

והדגיש: "אינני מוכן להשפיע על החלטתך. אני את שלי עשיתי, הצגתי לפניך את תורת משה כמו שהיא, ואתה את הטוב בעיניך עשה".
"החלטתי נחושה כאשר אמרתי" - עמד פוטוצקי על דעתו.

הסטודנטים באוניברסיטה של פאריס, חבריו של פוטוצקי, שהבחינו במערכה הפנימית המתחוללת בבלו, ניסו לבדר אותו, לשתף אותו במשחקיהם ובשעשועיהם, אולם הוא לא נענה להם. ושעות ארוכות היה מתבודד עם עצמו. כל יום עובר, נתברר לו יותר ויותר שאין בה בנצרות כל ערך מוסרי, והוא התקרב לקראת ההכרעה הגורלית, לפרוש מן הכנסייה הנוצרית ולקבל עליו את הדת היהודית.

לפני ההכרעה הסופית החליט פוטוצקי **לצאת לרומא**, מקום מושבו של האפיפיור, מנהיגה של הכנסייה הקתולית בעולם, לעמוד על עקרונות היסוד של הנצרות ושם יברר את פקפוקיו עם ראשי הכנסייה. לא ארכו ימי שהותו של פוטוצקי ברומא, ותוך ימים ספורים חזר לפאריס ובלבו אכזבה מוחלטת מהליכות ראשי הכנסייה הקתולית, עד כדי החלטה סופית לא לחכות יותר, לפרוש מן הכנסייה קתולית ולקבל את דת משה, ומיד החל בתכנון צעדיו הקרובים, לעזוב את פאריס ולצאת למקום בו יוכל לעבוד את ה' כרצונו.

הצעיר שמר על החלטתו הנועזת בסוד כמוס, שכן בני משפחתו היו מפעילים את מלוא השפעתם, כדי למנוע אותו מצעד זה, אך הוא לא יכול לעזוב את פאריס, מבלי להיפרד מאותו זקן שהאיר עיניו באור תורת ה', הימנו שמע לראשונה על היהדות, ודבריו הכנים והנרגשים הסעירו את לבו.

הזקן, שהיה נרגש ביותר לשמע הדברים, בירך אותו על מאמציו לחפש את האמונה הטהורה בהדגישו כי בראשונה לא רצה להשפיע עליו אך משהגיע בעצמו לידי החלטה, הוא רואה זכות לעצמו שקירב אותו לתורת אמת. לאחר שפיטר אותו לביתו, נכנס לחדרו וכתב מכתב לרבה של אמשטרדם, בו הוא מספר על הכרתו באקראי עם הצעיר, על שיחתם הראשונה ועל ההתפתחות הנוספת ביחסיהם ההדדיים, והוא מסיים את מכתבו בציון הכרתו וכוונתו רצויה, ויש לסייע בידו. תוך יום יומיים חזר פוטוצקי לקבל הימנו את מכתב ההמלצה, נפרד הימנו ועזב את צרפת בדרכו לאמשטרדם.

הופעתו של הצעיר הרציני, שמראה פניו העיד על מוצאו הנוצרי, בגטו היהודי באמשטרדם ובייחוד שאלתו לכתובתו של הרב עוררו סקרנות, אך הצעיר התעלם ממבטיהם הסקרניים של עוברי הרחוב, והמשיך את דרכו לבית הרב. בהגיעם לבית הרב הסתכל לצדדין ובהיסוס כל שהוא דפק על הדלת. לשאלת אחד מבני הבית שהכניס אותו פנימה הודיע פוטוצקי כי הגיע מפאריס וברצונו לשוחח עם הרב, ואף הביא בידו מכתב המלצה, שנכתב ע"י אחד ממכיריו בפאריס. הצעיר הוזמן להיכנס לחדר הרב ולהסב לשולחנו.

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**

יום ג', ג' בסיון תשס"ו (30 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הרב נטל לידו את המכתב שהופנה אליו, הציץ חליפות במכתב אשר בידו ובצעיר אשר לפניו, כשהוא שומע בהתעניינות מרובה את הסיפור על פגישתו עם אותו זקן, שהאיר את עיניו בהסבריו על ייחודה של האמונה היהודית. בסיום דבריו הודיע פוטוצקי, בקול נרגש אך בהחלטיות, על ההחלטה אשר הגיע אליה, לאחר שיקול דעת והתבוננות רעיונית ממושכת. "אין לי כל מטרה אחרת אלא להידבק באלוקי אברהם יצחק ויעקב, לאחר שהכרתי את בורא העולם" - אמר.

חזר והדגיש פוטוצקי באוזניו של הרב, והוסיף לספר לו על הבירורים הרעיוניים היסודיים, שהתנהלו בינו ובין הזקן היהודי בפאריס, וכן עם ראשי הכנסייה הקתולית ברומא, עד שהגיע להכרה מוחלטת שמשא אמת ותורתו אמת.

ידידי הזקן מפאריס - קידם פוטוצקי את דברי הזהירות המקובלים לכל אלה הבאים להתגייר - כבר העמיד אותי על הקשיים הכרוכים בקיום מצוות ה' ועל הסכנה הנשקפת לי מצד שלטונות ארץ מולדתי, ובייחוד מבני משפחתי, שלא ישלימו שאחד מבני משפחות האצולה יימנה עם אנשי הדת המושפלת והנרדפת, אולם הוא הגיע להכרעה סופית ולא ישוב הימנה. לשם כך הגיע לעיר זו שבה אין יד האינקביזיציה מגעת, כדי שכאן יוכל לקבל עליו את מלוא החובות והזכויות של היהודים, כלומר חובות בעולם הזה וזכויות - אם יהיה ראוי לכך - בעולם הבא.

כיהודי הזקן מפאריס, כך גם רבה של העיר אמשטרדם, לא יכול היה שלא להתרגש לשמע הדברים היוצאים מלבם, ואף הוא הכיר בו שכוונתו רצויה ומחשבתו טהורה, ולאחר שבועות אחדים שבהם למד את מצוות היהדות, נימול בנו היחיד של הרוזן פוטוצקי, יורש תואר האצולה ונקרא שמו בישראל **אברהם בן אברהם**.
[בע"ה ההמשך יבוא]

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל